

SFÂNTUL IERARH GRIGORIE TEOLOGUL

329 - 390

ÎNDEMNURI

Nu-ți întinde mâinile tale la Cer, ci la mâinile săracilor. Dacă îți vei întinde mâinile la cele ale săracilor, vei apuca vârful Cerului.

Este bine să biruim obrăznicia cu bunătatea și să-i facem mai buni pe cei care ne nedreptățesc, pe care îi suportăm atunci când suferim din pricina lor.

Atâta vreme cât te afli în fericire și ești bogat, ajută pe cel care suferă. Nu aștepta să suferi și tu ca să înveți cât de mare rău este neomenia și cât de mare bunătate este milostivirea față de cei care au nevoie.

Să nu dorești slava deșartă, deoarece este mai bine să fii cineva, decât să crezi că ești. Dacă însă ești nesățios, să nu urmărești slava omenească, căci cu ce se folosește maimuța atunci când aude că este numită leu?

Sursa: basilica.ro



PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 20 iunie	18:00	Vecernia și Litia
	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap Romani 2, 10-16; al Sf. Români: 2, Corinteni 5, 17, 20; 6, 1, 3-7, 10; 13, 11; Ev. Matei 4, 18-23; a Sf. Români: Matei 5, 14-16; 10, 32-33, 17-18, 22; glas 1 → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) → Sfinții Mucenici Iulian din Tars și Afrodisei;
	18:00	Vecernia și Litia (Sf. Ier. Grigorie Dascălul)

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul siteului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.



BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 343 / 14 iunie 2020

JERTFA DUHOVNICULUI

- În ce constă jertfa duhovnicului, a preotului paroh, pentru menținerea familiei sale duhovnicești unite și vii?

Sfântul Siluan Athonitul spune: „Să te rogi pentru alții înseamnă să-ți verși sângele”. În primul rând, acest lucru e necesar, apoi este o luptă neîncetată de a te pune mai jos decât cei care vin la tine. Zicea Părintele Sofronie Saharov că, dacă vrei să ajuti pe cineva, în felul acesta trebuie să-l privești pe om: așezându-te mai prejos decât el, smerindu-te în fața lui și astfel omul va simți că nu vine la duhovnic să fie judecat, ci primit, primit de Hristos prin duhovnic în primul rând. Aceasta este o formă de jertfă. Mai sunt consecințele care decurg de aici, de a nu le căuta pe ale tale, ci pe ale celorlalți. Când zic rugăciune pentru cei din parohie mă gândesc în primul rând la faptul că dorul duhovnicului nu e



PĂRINTELE CIPRIAN
GRADINARU

BISERICA "TOȚI SFINȚII"
BELGIA

doar să le meargă bine fiilor duhovnicești – să ia examene, să fie sănătoși, să aibă salarii bune -, ci ca toți să cunoască pocăința, mântuirea. Doar prin pocăință omul Îl poate cunoaște pe Hristos. Dar înfăptuirea acestei lucrări înseamnă să nu-ți mai aparții. Energia, timpul, familia nu mai sunt ale tale, le împarți cu cei din parohie, te dai lor. Iar familia duhovnicului trebuie să asume și să poarte și ea crucea aceasta, uneori tare grea, și de aceea enoriașii ar trebui să lupte în orice fel ca și ei să își odihnească și întărească – mai ales prin rugăciune – duhovnicul și familia lui. Căci nu e lucru mai trist decât un preot cu râvnă dar mâhnit (și, prin urmare, legat la mâini într-un fel) [din cauza] ispitirilor care vin din invidie, egoism și alte lucrări pătimase ori demonice de la cei din casa lui: o preoteasă care vrea să-l depărteze de propria familie sau enoriași, un copil răzvrătit etc.). Poate cel mai simplu spus, așa cum tot Părintele Sofronie afirmă, e că jertfa duhovnicului înseamnă ca el dăruiește din viața lui celor care vin la el, iar ei îi dau din moartea lor (vorbim, desigur, de cele duhovnicești: viața Duhului, respectiv moartea păcatului). Pentru că, cel puțin la început, puțini sunt cei care vin să

împărtășească la mărturisire din bucuriile lor cu Hristos. Slavă lui Dumnezeu, în ultima vreme, primesc și multe mângâieri de genul acesta. Însă mult timp cei care veneau la mine veneau cu multă mâhnire, cu multă amărăciune, cu multă derută. Atunci, rugându-te pentru cel care suferă în fața ta, îl iei pe umerii tăi și simți, așa cum se zice, că ciucurii de pe epitrahilul preotului reprezintă sufletele celor pe care i-ai luat pe umeri; înțelegi că nu e o metaforă, nu e o simbolistică teologică oarecare, ci e chiar o realitate care poate să te și strivească.

Sursa: **Părintele Ciprian Grădinaru**,
Revista ARTHOS, 30 septembrie 2017, Cluj

EVERGHETINOS

NU TREBUIE SĂ AIBĂ CINEVA
ÎNCREDERE ÎN EL ÎNSUȘI ÎN
VREUN LUCRU

Ne-am dus odată la unul dintre Părinți și l-am întrebat: „Cineva are un gând și se vede pe sine însuși biruit de acesta. De multe ori citind cele ce au spus Părinții despre un asemenea gând,

încearcă să le împlinească, dar nu izbutește în niciun chip. Ce-i mai bine atunci: să mărturisească unui Părinte gândul sau să se sârguiască să împlinească de unul singur după cum a citit și să se mulțumească cu propria conștiință?” A răspuns Bătrânul: „Acela e dator să se mărturisească altuia care poate să-l folosească și să nu se încreadă în sine însuși. Căci nu poate cineva să se ajute singur, mai cu seamă dacă-i asuprit de patimi.

Iată ce mi s-a întâmplat pe când eram tânăr: Aveam o patimă sufletească și eram biruit de ea. Auzind despre Avva Zinon că tămăduise mulți ca mine am vrut să merg să mă mărturisesc lui. Satana însă mă împiedica șoptindu-mi: «Știi ce ești dator să faci, așa că fă precum citești. De ce mergi să-l necăjești pe Bătrân?» De câte ori eram gata să mă duc, războiul slăbea cu meșteșugirea celui viclean ca să nu merg. Iar dacă mă hotăram să nu mă duc eram iarăși stăpânit de patimă.

Astfel a uneltit împotriva mea vrăjmașul vreme îndelungată, neîngăduindu-mi să mă mărturisesc Bătrânului. De multe ori m-am dus și la Bătrân vrând să-i spun gândul, însă nu mă lăsa vrăjmașul. Aducându-mi rușinarea în inimă îmi zicea: «De vreme ce știi cum trebuie să te tămăduiești,

ce nevoie mai e să spui cuiva? Doar nu ești nepăsător cu tine însuși; știi ce au spus Părinții!» Acestea mi le strecura potrivnicul în minte ca să nu-mi dezvălui doctorului patima și să mă vindec. Bătrânul pricepea că am gânduri, însă nu mă vădea, așteptând ca eu singur să i le mărturisesc; mă învăța, doar, despre viețuirea dreaptă, iar apoi mă slobozea.

După ceva vreme, tânguindu-mă în inima mea, mi-am spus: «Suflete nenorocit, până când nu vrei să te tămăduiești? Nu îți e rușine că sunt unii care vin de departe la Bătrân și se vindecă, iar tu, avându-l aproape pe doctor, rămâi netămăduit?» [...] Atunci, cu multă rușine mi-am mărturisit patima. Și îmi spune: «De ce te-ai rușinat atâta vreme să vorbești? Nu sunt și eu om? Vrei să-ți spun ce știu? Nu sunt trei ani de când vii aici cu gândurile acestea și nu le mărturisești?». Am încuviințat și am căzut din nou la pământ.”

Sursa: *Everghetinos Vol.1*, Editura Bizantină, 2011

